

3 otázky pro Gabrielu Kopcovou

Již řadu let píšete pohádky, naposledy jste vydala *Vesmírníčky na dobrou noc* (2016). Účastníte se také nejrůznějších literárních akcí pro děti. Jaké zážitky si odnášíte ze setkání s dětskými čtenáři?

Jsem jedna z mála autorů či lépe autorek, co upřednostňují bydlení na vesnici. A právě tady, v místě svého bydliště, se často zúčastňuji nejrůznějších akcí pro děti. Výhodou je, že v tak malé vesničce jako je ta naše, se nachází mateřská škola a zdejší devítiletka je ekoškoolou. Výuka některých školních předmětů se u dětí dlouhodobě praktikuje i venku, v okolní přírodě. Já se nejraději přidávám k vycházkám dětí z mateřské školky a u nich si ověřuji ještě dříve, než pro ně začnu pohádky psát, co je zajímavé. Zjišťuji, že současné děti oproti svým rodičům žijí už v jiné dimenzi. To se projevuje i v tom, jaké pohádky by chtěly. Moc dobře vědí a baví je, že pohádky mohou být o čemkoliv. Není divu, že název „Vesmírníčky“ pro moje pohádky o planetách u nich zvítězil. A když pak tato knížka k jejich zklamání vyšla pod názvem *Pohádky o planetách*, nemohla jsem to tak nechat. Na mou přímlovu pan nakladatel pro ně udělal dotisk pohádek s jejich původním názvem *Vesmírníčky na dobrou noc*. A ta jejich další dětská přání, jaké pohádky by do budoucna chtěly? Měly by být o tom, jak se vylíhne kuře, o smajličích, ale například i o výfuku auta. Snad se mi podaří tato přání splnit, dokonce i to pohádkové vyprávění o výfuku auta mám stále v plánu.

Ve výtvarné tvorbě se věnujete dětským ilustracím, kolážím a práci s přírodninami, hlásíte se k poetice surrealismu. Odrazily se nějak ve vaší tvorbě zkušenosti z uplynulého roku?

Uplynulý rok byl celosvětově pro každého z nás osudový a mnozí ho kvůli pandemii nepřežili. Tento čas, kdy izolace od ostatních lidí je dobrou obranou proti novému viru, jsme zůstali uvězněni ve svých domovech. Ovšem i na tak malém kousku země, kdy od svého bydliště můžeme v nouzovém stavu vyjít pouze do určité vzdálenosti, lze o to více pocítit matičku Zemi, jak se chvěje ve svých útrokách. To, jak je zarouškován lidský svět, se mi podařilo zachytit v surrealistických kolážích, ale zatím zůstávají nedokončené. Zveřejnit se je pokusím až s odstupem času. V současné pohnuté době se však zapomíná na to, že strádají nejen lidé, ale i příroda. U nás za humny umírá kvůli kůrovcové kalamitě celý smrkový les. Z lidské činnosti se

preferuje jeho hlučné nucené kácení, kdy pak dezorientovaná lesní zvěř hledá své útočiště i v našich zahradách a mezi domy. Je pro mě překvapením, že za této tíživé situace jsem dala ve svých nejnovějších pohádkách průchod něčemu nadějnějšímu, něčemu pozitivnějšímu. Věřím, že příroda ve své dobrotě je mocná, a proto jsem v této době napsala pro ty nejmenší děti *Pohádky z lesní paseky*. Jsou o tom, jak se pohádkově dovede obnovit les. A snad to půjde i bez pohádek, obnovit celý svět.

Co plánujete a na co se těšíte, až se otevřou kulturní instituce?

Samozřejmě, že se těším, až se otevřou kulturní instituce, ale po tak dlouhé pauze to pro nikoho nebude jednoduché. Ani pro návštěvníky, ani pro samotné organizátory kulturních akcí. Více než moje účast na výstavách či literárních večerech mi chybí setkávání s lidmi, ono obohacování se společenstvím lidí stejných zájmů. Navázat zpřetrhané nitky se asi úplně nepodaří, ale když něco končí, obvykle tam začíná i něco nového. Nás, starší generaci, jistě zastoupí omladina. Fandím jim. A nejvíc se těším, až děti zase začnou chodit normálně do školy a na jejich výuku a vycházky venku. S nimi snadno zjistím, jak si vede lesní skřítek a ostatní moje pohádkové bytosti na malém kousku země, na lesní pasece u nás za humny.

Spisovatelka a výtvarnice Gabriela Kopcová (nar. 1945, Domamil na Vysočině) je autorkou dvou povídkových knih a desítky knížek pro děti, které také ilustruje. Je členkou surrealistické skupiny STIR-UP, s níž se účastnila řady výstav v naší republice i v zahraničí.